

Fragment uit column van Midas Dekkers
“Dieper dan een vis kun je als dier nauwelijks zinken”

Vissen zijn vogelvrij. Is het jagen op vogels allang stringent beteugeld, jagen op vissen is als tijdverdrijf in beide betekenissen van het woord populair. Stel je voor dat mannen op de hei voortdurend kikkers, korhoenders of korenwolven zouden vangen om ze vervolgens weer vrij te laten, uiteraard met natte handen, er zou een storm van protest opsteken. In het water daarentegen haalt een miljoen hengelaars jaarlijks een miljard vissen boven, waarvan er honderd miljoen bezwijken. De enige beschermde vissen zijn van soorten die al zo zeldzaam zijn dat je ze toch niet aan je haakje krijgt. En is er al eens sprake van een gericht beschermingsbeleid, zoals nu voor de zalmen, dan is dat in de hoop dat er ooit weer voldoende van zullen zijn om ze weer te vangen, te fileren en in blikjes te stoppen.

Dieper dan een vis kun je als dier nauwelijks zinken in dit land. Erger dan een vis is alleen zijn aas eraan toe. Als aas ben je niet eens een doel, wat je bent is louter middel. Vis hoeft je niet, als boeven met boeven, met vis te vangen. Het kan ook met maden. Al zijn er mensen die geen vlieg kwaad doen, geen medelijden is er voor zijn kinderen, de maden. Dat uit zo'n pootloze wriemelaar zomaar een heuse vlieg te voorschijn kan komen, met twee vleugels en twee balanceerorgaantjes, wendbaarder dan een F-16, een voortplantingsmachine zonder weerga, de aarde beërvend, is de hengelaar worst. Zonder enige vorm van proces kruisigt hij hem aan zijn haakje. Met muggenlarven geldt nog minder genade; die worden “bij meerdere stuks aan de haak” gelijmd; de haak wordt besmeerd met tube-lijm en daarna tussen de larven geduwd.

Vissen leerde ik van mijn vader. Als jongen moest je met hem mee. Dan huurde hij een bootje en voer je de plas op. Daar deed je vader het voor, hoe je de haak dwars door het spartelende lijfje stak, luchtig door het velletje, anders deed hij het niet meer; met een tweede dekte je de punt van het haakje af. Het boezemde mij een diepe weerzin in. Nooit heb ik begrepen waarom vaders hun zonen niks beters te leren hebben dan voetballen of vissen. Kokhalzend weerde ik het bakje met maden af. Maar ik moest. Anders, zei mijn vader, werd ik nooit een echte man.

Hij heeft toch nog in iets gelijk gehad.

Midas Dekkers, Vara TV magazine, 2001.